

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. П., 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П. в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Поля П. И.ова

при участието на секретаря Десислава Н. Банкова
като разгледа докладваното от Поля П. И.ова Гражданско дело №
20203520100521 по описа за 2020 година

Ищецът – „****“ ЕАД – гр. С., чрез пълномощник, твърди в исковата молба, че на 11.06.2019 г. бил подписано Приложение № 1 към Договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 11.06.2019 г., по силата на което вземанията на „****“ ООД срещу Е. К., произтичащи от договор за паричен заем № ***/18.10.2018 г. били прехвърлени изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви в полза на „****“ ЕАД, гр. С..

На длъжника било изпратено уведомително писмо за извършената цесия, но същото било върнато в цялост. Към ИМ е приложено уведомителното писмо, което отново да бъде връчено на ответника.

Твърди, че на 18.10.2018 г. между „****“ ООД и Е. Б. Кирилова бил сключен договор за паричен заем № ***, съгласно който заемотателят се задължил да предостави на заемателя под формата на заем парична сума в размер на ** лв., представляваща главница и чиста стойност на заема. Погасителните вноски, които заемателят се задължил да изплаща на заемотателя, съставлявали изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, покриваща разносните на заемотателя по подготовка и обслужване на заема и определена добавка, съставляваща печалбата на заемотателя. Страните постигнали съгласие договорната лихва по заема да бъде в размер на ** лв. Така страните договорили общата стойност на плащанията по заема да бъде в размер на 1** лв., платима на 27 броя равни седмични вноски, всяка в размер на по 41.48 лв., при първа погасителна вноска – на 25.10.2018 г. и последна погасителна вноска – на 25.04.2019г.

Съгласно Общите условия, действали по време на сключване на договора, в случай че заемателят забавел плащането на дължима погасителна вноска, същият дължал на заемотателя обезщетение в размер на законната лихва за забава за всеки ден просрочие, считано от датата на настъпване на забавата до окончателното изплащане на дължимите по договора суми. Така на длъжника било начислено обезщетение за забава в размер на 465.01 лв. за периода от 25.10.2018 г. до датата на подаване на заявлението в съда.

Твърди, че длъжникът не заплатил дължимия паричен заем към дружеството.

Във връзка с изложеното било подадено заявление по чл. 410 от ГПК, по което било образувано ч.гр.д. № ** г., била издадена заповед за изпълнение, но длъжникът не бил намерен на установените по делото адреси, което обусловило правния интерес от предявяване на настоящия

иск.

Предвид изложеното, моли да бъде постановено съдебно решение, с което да бъде признато за установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата ** лв. – главница, сумата ** лв. – договорна лихва за периода 25.10.2018 г. – 25.04.2019 г., сумата 465.01 лв. – обезщетение за забава за периода от 25.10.2018 г. до подаване на заявлението в съда, ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението до изплащане на вземането. Претендира разноски.

В съдебно заседание за ищцовата страна не се явява представител. С писмена молба пълномощникът на ищеца поддържа предявените искове и моли същите да бъдат уважени изцяло. Претендира разноски съобразно приложен списък.

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК не е подаден писмен отговор от ответника Е. Б. К., нито от назначения й особен представител – адв. С. С. от ТАК, не е изразено становище по предявения иск, не са направени доказателствени искания, не са оспорени представените с исковата молба писмени доказателства.

В съдебно заседание за ответницата се явява назначеният й особен представител – адв. С. С. от ТАК, която изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове с аргументи, че цесията не е надлежно съобщена на длъжника.

Съдът, след съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на подадено от „****“ ЕАД – гр. С. заявление по чл. 410 от ГПК е образувано ч.гр.д. № ** г. по описа на Поповския районен съд. По посоченото дело е издадена Заповед № *** г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, с която е разпоредено длъжникът Е. Б. К., ЕГН *****, да заплати на кредитора „****“ ЕАД, ***, сумата ** лв. (хиляда лева 00 ст.) – главница, сумата ** лв. (сто и двадесет лева и 08 ст.) – договорна лихва за периода 25.10.2018 г. – 25.04.2019 г., сумата 465.01 лв. (четиристотин шестдесет и пет лева и 01 ст.) – лихва за забава за периода **0 г., ведно със законната лихва, считано от 12.02.2020 г. до изплащане на задължението, както и разноски, както следва: 31.70 лв. – за заплатена държавна такса и 50.00 лв. – възнаграждение на юрисконсулт.

Тъй като заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК, на основание чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК съдът е указал на кредитора да предяви в едномесечен срок иск за установяване на вземането си.

Настоящият иск е предявен в законния срок по чл. 415 от ГПК.

Няма спор по делото, че между „****“ ООД – гр. С. (заемодател) и Е. Б. К. от гр. П., обл. Т. (заемател), е сключен Договор за паричен заем № ***/18.10.2018 г. (заверено копие приложено по делото).

Според клаузите на договора заемодателят е отпуснал на заемателя заем в размер на ** лв., срещу задължение на заемателя да върне заема на 27 седмични погасителни вноски, две от които в размер на по 7.79 лв. и двадесет и пет – в размер на по 44.18 лв. Първата погасителна вноска съгласно договора е с падеж: 25.10.2018 г., а последната: 25.04.2019 г.

Общата сума за плащане по договора е в размер на 1** лв. ГПР е 49.41%, а фиксираният годишен лихвен процент е 40.08%.

Заемателят е удостоверил с подписването на договора, че надлежно е получил заемната сума в размер на ** лв.

Уговорено е между страните, че в случай на забава на която и да е погасителна вноска, заемателят дължи обезщетение в размер законната лихва за забава за всеки просрочен ден, считано от датата на настъпване на просрочието до неговото пълно погасяване.

По делото е приложен и погасителен план – приложение № 1 към договора за заем.

На 11.06.2019 г., между „****“ ООД – продавач, и „****“ ЕАД – купувач, е сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземания (заверено копие приложено по делото), по силата на който страните са се споразумели продавачът да прехвърли на купувача вземания, произхождащи от договори за потребителски кредит, сключени в съответствие с действащото българско законодателство, ведно с привилегиите, обезпеченията и др. принадлежности, като вземанията са описани подробно в Приложение № 1, неразделна част от договора.

В приложеното по делото извлечение от Приложение 1 към горепосочения договор е видно, че вземането на „****“ ООС, произтичащо от процесния договор за заем от 18.10.2018 г. е прехвърлено в полза на „****“ ЕАД.

От продавача по договора за цесия е издадено и потвърждение за сключената цесия на основание чл. 99, ал. 3 от ЗЗД (заверено копие приложено на л. 18).

На л. 22 от делото е приложено заверено копие на пълномощно, с което продавачът по договора за цесия – „****“ ООД, е упълномощил купувача – „****“ ЕАД, да уведоми от името на продавача всички длъжници по всички вземания на дружеството, възникнали по силата на сключени договори за кредит, които дружеството е цедирало съгласно Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 11.06.2019 г., във връзка с изпълнение на законното задължение по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД.

На л. 23-24 от делото са приложени 2 бр. заверени копия на уведомителни писма за извършено прехвърляне на вземания, подадени от „****“ ООД чрез „****“ ЕАД до Е. К., за уведомяване на последната в изпълнение разпоредбата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, че вземането срещу нея, произтичащо от горепосочения договор за паричен заем е прехвърлено в полза на новия кредитор – „****“ ЕАД. От приложените на л. 14 и 15 заверени копия на обратни разписки е видно, че едното от уведомленията се е върнало непотърсено, а другото също не е връчено, като куриерът е отразил, че на адреса няма никой, а след проведен телефонен разговор с получателя, същата е посочила, че е в чужбина.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съдът е сезиран с обективно съединени иски по чл. 422 във вр. чл. 415 от ГПК, вр. с чл. 99 от ЗЗД, вр. с чл. 9, ал. 1 от ЗПК, вр. чл. 240, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД.

Предявените иски са установителни, след указания на съда по чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК, поради което ищецът има правен интерес от предявяването им и предвид обстоятелството, че е спазен срокът по чл. 415 от ГПК, то исковите са допустими.

Разгледани по същество, съдът ги намира за частично основателни по следните съображения:

За уважаването на исковата претенция е необходимо ищецът да докаже качеството си на кредитор; фактът, от който произтича вземането му, както по основание, така и по размер, т.е. валидно сключен договор за цесия, уведомяване на длъжника за извършената цесия, валиден договор за заем със стария кредитор, изправност на стария кредитор, изискуемост на задължението на длъжника и размер на задължението.

Както е посочено и в изготвения от съда доклад по делото, ответникът носи тежестта да докаже правоизключващите, правопогасяващите и др. възражения срещу правото на ищеца, в т.ч. и в случай, че твърди това, че е заплатил задълженията си по договора за кредит.

В настоящия случай ищецът претендира да е носител на вземане, произтичащо от Договор за паричен заем № ***/18.10.2018 г., сключен между „****“ ООД и ответника Е. Б. К., което вземане е предмет на договор на цесия с цесионер – „****“ ЕАД.

От събраните по делото доказателства, подробно описани по-горе, съдът приема за доказано по категоричен начин, че сключеният договор за прехвърляне на вземания (цесия) е валиден и с него е прехвърлено на ищцовата страна вземането, което „****“ ООД има от ответницата по горепосочения договор за паричен заем.

Съдът приема, че ответницата, като заемател по горепосочения договор за заем, е уведомена за извършеното прехвърляне на вземането по договора с получаване на препис от исковата молба и доказателствата към нея от назначения ѝ особен представител, включващи и писмено уведомление за извършената цесия, отправено от цесионера като пълномощник на цедента.

По въпроса за валидността и действието на извършената цесия на вземането на кредитора по договора за потребителски паричен кредит, съдът приема следното:

От една страна, трайна е съдебната практика на съдилищата, че за да възникне за цесионера качеството на кредитор, не е необходимо договорът за цесия да бъде съобщен на длъжника по цедираното вземане от цедента. Съобщаването на договора за цесия не е елемент от фактическия му състав, тъй като вземането преминава върху цесионера по силата на постигнатото съгласие за прехвърляне на вземането. Правилото на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД поставя като условие за противопоставимост на цесията на длъжника и на трети лица осъществяването на факта на уведомяване на длъжника от предишния кредитор. Неуведомяването обаче не се отразява на валидността на договора за цесия. До съобщаването на длъжника той може валидно да изпълни на предишния кредитор с погасителен ефект, без цесията да може да му бъде противопоставена. Прехвърленото вземане вече е преминало върху цесионера с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности и цесионерът има качеството на кредитор по отношение на цедирания длъжник (в подобен смисъл са решение № ** постановено по реда на чл. 290 от ГПК, както и решение №). Следователно длъжникът може да възразява успешно за липса на уведомяване, само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от този кредитор лице до момента на уведомлението (в подобен смисъл е и решение № ***, I т.о.). В настоящия случай възражения за извършено плащане от длъжника на първоначалния кредитор не е направено, няма и събрани такива доказателства. При това положение дали длъжникът е бил уведомен за цесията или не, не се отразява на валидността и съществуването на вземането.

От друга страна и независимо от горното, в практиката си ВКС приема, че при предявен иск за заплащане на суми по договор за кредит, в исковата молба по който е обективизирано изявление на банката – ищец, че упражнява правото си да направи целия дълг по кредита предсрочно изискуем поради осъществяване на предвидените в договора или закона предпоставки, връчването на особения представител представлява надлежно уведомяване на длъжника – ответник. В решение № ** г. на ВКС, I т.о., съдът приема, че на основание чл. 47, ал. 6 от ГПК, при изпълнение на предпоставките по чл. 47, ал. 1-5 от ГПК, с оглед охрана интересите на ответника на последния се назначава особен представител. Връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици. Следва да се има предвид, че последователно в практиката на ВКС: Решение № ***г. на ВКС, I т.о., Решение № **г. по гр.д. № ***г. на ВКС, II г.о. и др. се застъпва становище, че банката, ако не е уговорено друго, може да избере начин за връчване на горепосоченото изявление на длъжника, включително и чрез нотариална покана и той ще е редовно осъществен, ако е била проведена процедура по чл.50 от ЗННД във вр. чл. 47, ал. 1-5 от ГПК – отсъствието от адреса по чл.47 от ГПК се удостовери от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени, т.е. и без да е необходимо назначаване на особен представител в нотариалното производство.

Предвид гореизложеното, настоящият състав на съда приема, че цесията е надлежно съобщена на длъжника чрез получаването на исковата молба и доказателствата към нея от назначения му особен представител.

По валидността на сключения договор за паричен заем с предишния кредитор съдът приема следното:

Няма спор по делото, че договорът за паричен заем е сключен между страните по него в предвидената в закона писмена форма, като към датата на сключването му е действал Закон за потребителския кредит (обн. ДВ. бр. ** г., в редакцията му доп. с ДВ, бр. 51/19.06.2018 г.).

Не се спори още, а и от събраните по делото писмени доказателства се установява по категоричен начин, че на ответницата е предоставена заемната сума, предмет на договора, с което заемот е изпълнен. Заемодателят е изпълнил задълженията си, а от своя страна, заемополучателят е поел задължението да върне заемната му сума, заедно с договорна лихва, като общата дължима от заемателя сума по договора е била в размер 1** лв.

Задължението на заемополучателя по договора за заем е изискуемо, тъй като е настъпил падежът на всяка една от дължимите погасителни вноски по договора, но няма спор по делото, че същата не е изпълнила задължението си за връщане на заемната сума. Няма представени от ответницата доказателства за извършени плащания по договора.

Съдът намира, че договорът за заем отговаря на императивните изисквания на чл. 11 от ЗПК, поради което е действителен, валидно обвързва сключилите го страни и поражда правни последици за тях.

Настоящият състав на съда приема, че предявените искове по чл. 422 във вр. чл. 415 от ГПК, вр. с чл. 99 от ЗЗД, вр. с чл. 9, ал. 1 от ЗПК, вр. чл. 240, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД, са основателни и доказани до следните размери: - ** лв. – главница по договор за заем; - ** лв. – договорна лихва и ** лв. – лихва за забава за периода **0 г. (изчислена чрез calculator.bg). Искът за лихва за забава над установения от съда размер ** лв. до пълния предявен размер от 465.01 лв. следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК и като се съобрази със задължителното тълкуване, дадено в т. 12 от ТР № **г. по тълк.д. № 4/2013г. на ОСГТК ВКС, съдът счита, че ответницата следва да заплати на ищцовата страна съразмерно с уважената част от исковете следните суми: 64.55 лв. (шестдесет и четири лева и 55 ст.) – разноски за заплатена държавна такса и възнаграждение на юрисконсулт в заповедното производство по ч.гр.д. № ** г. по описа на ПпРС и 333.16 лв. (триста тридесет и три лева и 16 ст.) – разноски за заплатена държавна такса, възнаграждение на особен представител и юрисконсулт в исковото производство по настоящото гр. д. № 521/2020 г. по описа на ПпРС.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между „***“ ЕАД, ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „***, представлявано от Ю.Х.Ю, и Е. Б. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., обл. Т., ул. „**, **ЧЕ Е. Б. К. ДЪЛЖИ НА „***“ ЕАД, сумата ** лв.** (хиляда лева 00 ст.) – главница, **сумата ** лв.** (сто и двадесет лева и 08 ст.) – договорна лихва за периода 25.10.2018 г. – 25.04.2019 г., **сумата ** лв.** (сто тридесет и два лева и 22 ст.) – лихва за забава за периода **0 г., ведно със законната лихва, считано от 13.02.2020 г. до изплащане на задължението – всички суми дължими по Договор за паричен заем № № ***/18.10.2018 г., сключен между „***“ ООД и ответника Е. Б. К., вземането по който е прехвърлено с Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 11.06.2019 г. в полза на „***“ ЕАД, за което вземане е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № *** г. по ч.гр.д. № ** г. по описа на Районен съд – П., като в частта, в която се претендира установяване дължимост на вземане за сумата над ** лв. – лихва за забава за периода **0 г. до пълния предявен размер от 465.01 лв. ОТХВЪРЛЯ предявения иск.

ОСЪЖДА Е. Б. К., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. П., обл. Т., ул. „**, **ДА ЗАПЛАТИ на „***“ ЕАД, ***,** със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „***, представлявано от Ю.Х.Ю, **сумата 64.55 лв.** (шестдесет и четири лева и 55 ст.) – разноски съразмерно с уважената част от исковете в заповедното производство по ч.гр.д. № ** г. по описа на ПпРС, **както и сумата 333.16 лв.** (триста тридесет и три лева и 16 ст.) – разноски съразмерно с уважената част от исковете по гр. д. № 521/2020 г. по описа на ПпРС.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред
Търговишки окръжен съд.

Съдия при Районен съд – П.: _____